

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 599/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владана Манчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 143/23 од 07.12.2023. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 38/24 од 13.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владана Манчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 143/23 од 07.12.2023. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 38/24 од 13.02.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 143/23 од 07.12.2023. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 150.000,00 динара коју је обавезана плати у 10 месечних рата почев од правноснажности пресуде и одређено је да, уколико у остављеном року окривљена не плати изречену новчану казну, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом, обавезана је окривљена АА да на име судског паушала плати износ од 8.000,00 динара, као и да Основном јавном тужиоцу у Лесковцу, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 12.133,00 динара, а суду износ од 49.500,00 динара, све у року од 15 дана под правноснажности пресуде, док је оштећена ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 38/24 од 13.02.2024. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене АА и њеног браниоца, па је пресуда Основног суда у Лесковцу К 143/23 од 07.12.2023. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Владан Манчић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а из образложења произилази да је исти поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, као и повреде члана 36. став 1. Устава РС (право на правично суђење, на једнаку заштиту права, као и право на одбрану), са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе због извршења кривичног дела лака телесна повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ или да окривљеној изрекне блажу санкцију, како по врсти, тако и по висини.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у ком се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је при одмеравању и изрицању новчане казне окривљеној повређен основни принцип казненог права – забрана двоструког вредновања, јер околност која је обележје кривичног дела не може бити узета у обзир као отежавајућа, односно олакшавајућа околност изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само је једна довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела. Према наводима захтева, отежавајуће околности не могу бити тежина дела, начин извршења дела, као ни последица која је наступила јер је услед свих тих околности управо и предвиђен облик дела прописан одредбом члана 122. став 2. КЗ за које је окривљена оглашена кривом, јер су то својства бића кривичног дела.

Из образложења првостепене пресуде, у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, произилази да је првостепени суд код одмеравања врсте и висине казне окривљеној АА ценио све околности из члана 54. КЗ и то од отежавајућих тежину кривичног дела, начин извршења истог, степен кривичне одговорности, последицу која је наступила и да је иста раније осуђивана.

Одредбом члана 54. став 1. КЗ, прописано је да ће суд учиниоцу кривичног дела одмерити казну у границама које су законом прописане за то дело, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а нарочито: степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања или повреде заштићеног добра, околности

под којима је дело учињено, ранији живот учиниоца, његове личне прилике, његово држање после учињеног кривичног дела, а нарочито његов однос према жртви кривичног дела, као и друге околности које се односе на личност учиниоца.

По налажењу Врховног суда, првостепени суд је приликом одмеравања врсте и висине казне окривљеној АА ценио све околности прописане чланом 54. КЗ, а у образложењу пресуде је само интерпретирао законски текст наведеног члана Кривичног законика, па обзиром да као отежавајућа околност није цењен ни један битни елемент кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом у овом кривичном поступку, у конкретном случају није дошло до двоструког вредновања околности – приликом утврђивања отежавајућих околности нису узети у обзир елементи кривичног дела за које је окривљена оглашена кривом (није учињена повреда члана 54. став 3. КЗ), па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА од стране овога суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, међутим у образложењу наведених повреда бранилац полемички са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, наводи да је суд погрешно утврдио чињеницу да је окривљена оштећеној нанела било какву телесну повреду, а нарочито да јој је телесну повреду нанела предметом подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, да је чињенично стање утврђено на основу исказа оштећене, исказа сведока – њеног супруга ВВ и налаза вештака судске медицине од 27.02.2023. године, а да је исказ оштећене нелогичан, контрадикторан, да је међан током поступка и несагласан са исказом свих других сведока, па и сведока ВВ, док са друге стране није прихватио исказ окривљене и исказе три сведока који су били очевидци предметног догађаја и који су потврдили да наведеног дана између окривљене и оштећене није дошло до физичког контакта, да се налазом и мишљењем вештака само констатују извесне повреде и могућности њиховог настанка, али не и да су предметне повреде настале услед ударца неким предметом, а још мање да су настали критичном приликом и ко их је нанео, а да квалификаторна околност да је средство којим је нанета лака телесна повреда, средство које је подобно да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, мора бити утврђено одговарајућим вештачењем, што није учињено, па је суд неадекватно ценио одбрану окривљене и исказе појединих сведока. На наведени начин, бранилац окривљене је у захтеву изнео сопствену анализу тока критичног догађаја, па иако је захтев у том делу поднет из формално дозвољених разлога – повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, у образложењу наведених повреда указује се на недозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП – на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), због чега је Врховни суд поднети захтев у том делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљене АА као разлог подношења захтева наводи да су побијане пресуде незаконите у погледу одлуке о трошковима – повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, међутим, како у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда закона састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, обзиром да не може по службеној

дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Имајући у виду да бранилац окривљене АА, иако је у захтеву за заштиту законитости навео да је на штету окривљене дошло до повреде члана 36. став 1. Устава Републике Србије, није доставио одлуку Уставног суда којом је утврђено да је окривљеној повређено или ускраћено људско право и слобода (члан 484. ЗКП), Врховни суд је оценио да у том делу поднети захтев нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**